

ikke for Udvalget staar som givet, at disse Forslag i og for sig føre Sagen til en bedre Løsning. Jeg tror derfor ikke, der er nogen som helst Anledning til at tro paa den uhyre Konfusion, som her er bleven skildret. Jeg tror, at Sagen vil gaa sin ganske rolige Gang maaste i lange Tider saaledes, at man udad til egentlig ikke vil mærke noget synderligt til Sprogudvalget, blot at man ved, at der er et Centrum her i Tinget for den Art Bestræbelser, med hvilket de nedsatte Udvalg paa et givet Trin af deres Forhandlinger ville kunne optage en Drøftelse af Forslagenes sproglige Side. Naar en foregaaende Taler har henvist til, at ethvert Udvalg i Sagerne maatte forstaa sin Opgave ogsaa paa dette Omraade, skal jeg i al Almindelighed ikke benægte dette, og jeg har udtrykkelig ogsaa henvist til, at det ønskeligste vilde være, at der overhovedet ikke blev nogen Brug for det særlige Sprogudvalg; men en Rendsgering er det ikke desto mindre, at der ikke saa sjældent har været Udvalg, hos hvilke man maa sige, at den sproglige Interesse ikke har været saa stærkt varetaget, som man kunde ønske det, og det kan derfor være godt, at der er en særlig lille Kreds af Tingets Medlemmer med Ret til at gribe ind, og Forpligtelse til at staa til Raadighed, hvor der er Brug derfor. Jeg fastholder derfor stadig det ønskelige i at faa Sagen ført igennem saaledes, som Flertallet har foreslaaet. At udsætte den yderligere af Hensyn til den Form, dets Ændringsforslag har, anser jeg ogsaa af den Grund for at være upraktisk, at jeg slet ikke er enig med de Medlemmer, der have øvet denne Kritik, i, at Formen her ikke skulde være klar og overskuelig. Det forekommer mig, at der slet ikke er nogen som helst Mangel paa Klarhed, naar det hedder: „et Udvalg for Lovens sproglige Affattelse, der under Lovforslags Behandling har Ret til, naar Udvalg er nedsat i Sagen, at forelægge dette, og, naar Udvalg ikke er nedsat, til, ogsaa ved 3dje Behandling, at forelægge Tinget Forslag til sproglige Ændringer i Lovforslagene.“ Jeg tror, at der er med faa Ord sagt, hvad der skal siges, og med den rette Artikulation af Tanken. Der er næppe i op for sig noget væsentligt at indvende derimod, selv om man naturligvis i det, det ærede Medlem fra Viborg forleden Dag kaldte Feuilletontil, kunde have gjort andre Udveje og skilt Sætningerne mere ud fra hinanden. Hvad man her har haft for Øje, er Klarhed, Renhed og Fasthed i Sproget, og det beror paa et Skøn, om de tre Former her ere opnaaede. Jeg synes, at der ikke er noget væsentligt at indvende, selv om jeg kan indrømme, at man

paa et andet Omraade kunde vælge en anden Sprogform end den, der er valgt i Forretningsordenens Bestemmelser. Jeg foreslaar derfor at slutte Sagen saaledes, som dels hele Udvalget, dels Udvalgets Flertal har gjort Indstilling om.

Lauridsen: Jeg har selvfølgelig intet Øjeblik tvivlet om, at Forslagsstillerne saa vel som Udvalgets Flertal have haft den bedste Hensigt til at klargøre Lovene ved det af dem stillede Forslag. Naar jeg ikke desto mindre har tilladt mig at udtale mig, som sket er her, er det, fordi jeg mener, at i det væsentlige er den Udtalelse rigtig, at den sproglige Klargørelse af den enkelte Paragraf ofte kan være enstydende med Frembringelse af juridisk Uklarhed. Grunden dertil er, at Lovene behandles saaledes, at der tit kommer modsatte Principper ind under Forhandlingens Gang; og nu er det tillige saaledes, at naar det er Tilfældet, og man dog samtidig tilstræber at faa en nogenlunde forstaaelig Lov, medfører Henvisninger dels til de forskellige Lovbestemmelser, dels til den foregaaende Udvikling let, at Lovene faa et knudret Sprog. Jeg maa derhos sige, at den saakaldte Rancellistil, som i mange Henseender er berøgtet, har selvfølgelig dog sit Forjvar og den sproglige Knudethed har i en ikke ringe Grad sin Grund i Bestræbelsen for at faa den Tanke klart frem, som man vil udtrykke. Det er muligt, at Cyren ikke slaar til, saa vidt som Viljen. Men at man ganske kan se bort fra den Udvikling, der er foregaaet her i Landet paa dette Punkt, og uden videre gaa over til af rent sproglige Grunde at tage Lovene under Behandling, tror jeg dog, er en noget tvivlsom Ting. Jeg tænker paa et Par større Love, der ere behandlede her i Tinget, Fiskeriloven og den saakaldte Fattiglov. De bleve undertastede et Par Behandlinger her i Tinget, og disse saa store og omfattende Love gjorde man færdige i Løbet af et Par Dage. Fiskeriloven forelaa kun et Par Timer her i Tinget. Der kom Betænkning fra Fællesudvalget om Formiddagen Kl. 11—12, og Kl. 1—1½ var Lovforslaget vedtaget, efter at Fællesudvalget i mange Maader havde forandret det. Nu tænke man sig, at ogsaa det sproglige Udvalg samtidig skridder ind ved en saa omfattende Lov, hvor der er mange ny Principper og Spørgsmaal, saaledes om Strandingsgods, om Afgang til Strandbredden, om Indskrænkning i Gjerens Ret o. s. v. Alle disse Spørgsmaal foreligge i en saadan Lov, og ved den endelige Behandling, efter at mange Ting ere behandlede frem og tilbage, staber man et